

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 483

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 1 august 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 222 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice	2-5
Decizia nr. 282 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	5-7
Decizia nr. 301 din 13 iunie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (1 ¹)—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	8-10
Decizia nr. 330 din 25 iunie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	11-12
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
19. — Ordonanță pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare privitoare la Institutul European din România	13
538. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 43/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene	14-15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
343. — Decizie pentru numirea domnului Romeo-Florin Nicolae în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care coordonează Direcția generală antifraudă fiscală	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 222*)**

din 9 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 44.482/3/2010 (număr format vechi 3.123/2012), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul reclamant Mihail Montanu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației la decizia de pensionare.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, excepție ridicată de Mihail Montanu în Dosarul nr. 44.482/3/2010 (număr format vechi 3.123/2012) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.582D/2012.

La apelul nominal, răspunde autorul excepției, personal și asistat de avocatul Liviu Traian Poenaru, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. În acest sens, susține că dispozițiile de lege criticate prin care se abrogă pensia de serviciu a diplomaților contravin principiului neretroactivității legii, deoarece pensia de serviciu reprezintă un drept patrimonial câștigat, așa cum a statuat și Curtea Constituțională prin deciziile nr. 375/2005 și nr. 120/2007. Astfel, pierderea ireversibilă a pensiei de serviciu echivalează cu o expropriere, aducând atingere și art. 44 din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, susține, pe de-o parte, că pensiile de serviciu ale diplomaților au regim de pensii pentru limită de vârstă, iar, pe de altă parte, că diplomații au aceleași interdicții și incompatibilități cu cele impuse magistraților. În final, reprezentantul autorului excepției arată că acestuia i s-a redus pensia cu 83% și că revenirea la sistemul anterior nu ar reprezenta o sarcină bugetară excesivă, fiind vorba doar de circa 90 persoane în această situație. Depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în *Cauza Frimu și alții contra României* și Decizia din 15 mai 2012, pronunțată în *Cauza Abăluță și alții contra României*.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate — prin care s-au eliminat pensiile de serviciu ale personalului diplomatic și consular — contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16, art. 20, art. 21 alin. (3), art. 44 alin. (3), art. 47 și art. 53 din Legea fundamentală, precum și prevederilor art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la această Convenție, ale art. 17, art. 23 pct. 3, art. 25 pct. 1 și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 25, 34 alin. 1, art. 52, art. 53 și art. 55 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și ale Directivelor 86/378/CEE și 97/97/CE.

În acest sens, arată, în primul rând, că, prin actele normative criticate, pentru personalul diplomatic și consular prevăzut la art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010, beneficiari ai dreptului la pensie de serviciu — drept câștigat în temeiul art. 47 din Constituție și potrivit legii speciale aplicabile —, s-a dispus, în mod discriminatoriu, recalcularea/revizuirea dreptului la pensie de serviciu, dobândit la încheierea carierei profesionale, de așa natură încât a condus la nerespectarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor și a principiului nediscriminării. Or, pensiile speciale care se află în plată constituie drepturi câștigate ce nu pot fi recalculate în baza unei legi noi, neputând fi sub nicio formă modificate, întrucât legea s-ar aplica retroactiv. Consideră că „pensiile aflate în plată sunt stabilite sub imperiul legislației anterioare și de neatins”.

În esență, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 375/2005, potrivit căreia criteriile și condițiile concrete ale exercitării dreptului la pensie, inclusiv modul de calcul și de actualizare a cuantumului pensiei, nu pot fi aplicate cu efecte retroactive, ci numai pentru viitor, începând cu data intrării lor în vigoare. Totodată, invocă Decizia nr. 120/2007, prin care Curtea Constituțională a reținut că „operațiunea de recalculare privește în mod inevitabil trecutul, pentru că stagiul de cotizare a fost realizat în trecut, dar se efectuează doar după data intrării în vigoare a ordonanței și are efecte numai pentru viitor, pensia recalculată intrând în plată numai de la data emiterii deciziei. În cazurile în care din recalculare rezultă un cuantum mai mare al

*) A se vedea opinia separată de la Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

pensiei, se va plăti acesta, iar dacă noul quantum rezultat este mai mic, se va acorda în continuare pensia anterior stabilită și aflată în plată, fără a se aduce vreo atingere drepturilor legal câștigate anterior”.

De asemenea, susține că este de netăgăduit că legea criticată impune o pierdere ireversibilă a pensiei de serviciu, aceasta echivalând cu o veritabilă expropriere, aducând astfel atingere art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, neputând fi invocate — ca argument — dispozițiile art. 53 din Constituție. În acest sens, arată că legea criticată impune o restrângere cu caracter permanent a exercițiului dreptului la pensie, fără a avea un caracter excepțional și proporțional, impunând pensionarilor afectați din rândul personalului diplomatic (cca 380 de persoane) o sarcină excesivă și disproporționată, fără a menține justul echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale omului.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, limitarea nejustificată a unui drept recunoscut, cum ar fi o pensie specială, drept nesocotit ulterior fără a exista o justificare rezonabilă pentru o asemenea îngrădire, constituie o privare de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai arată că, după cum însăși Curtea Constituțională a constatat după adoptarea Deciziei nr. 873/2010, din punct de vedere constituțional, s-a deschis posibilitatea de a aprecia dacă există o similitudine între statutul constituțional și legal al magistraților și cel al altor categorii socioprofesionale, fapt ce le-ar îndritui pe acestea din urmă la încasarea unei pensii de serviciu, similar magistraților și personalului Curții de Conturi.

În aceste condiții, Curtea ar trebui să constate că personalul diplomatic, alături de cel al Curții de Conturi, ar trebui să beneficieze de același tratament juridic, respectiv statutul acestuia reclamă un tratament juridic identic cu cel al magistraților și personalului Curții de Conturi în privința pensiei de serviciu.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a constatat Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece acestea afectează pensiile speciale numai pentru viitor și numai în ceea ce privește quantumul acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010.

Dispozițiile art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 au următorul cuprins: „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare:

[...] d) pensiile de serviciu ale personalului diplomatic și consular;”.

Dispozițiile art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 au următorul cuprins: „La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

[...]

c) art. 29 și 52 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 23 iunie 2003, cu modificările ulterioare;

d) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2003 privind sistemul de pensionare a membrilor personalului diplomatic și consular, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 2 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 595/2003, cu modificările și completările ulterioare;

[...]

q) Hotărârea Guvernului nr. 751/2004 privind criteriile și procentele de majorare a pensiei de serviciu a membrilor personalului diplomatic și consular pentru contribuțiile la pensia suplimentară achitate în valută, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 21 mai 2004;”.

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (3) privind condițiile exproprierii, art. 47 privind nivelul de trai și dreptul la pensie și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale, precum și prevederile art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la obligația statelor contractante de a respecta drepturile omului, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la această Convenție, privind respectarea proprietății, ale art. 17 privind dreptul de proprietate, art. 23 pct. 3 privind dreptul la o remunerație echitabilă și la o protecție socială, art. 25 pct. 1 privind dreptul la un nivel de viață corespunzător și art. 30 privind interzicerea desființării drepturilor și libertăților din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 25 privind drepturile persoanelor în vârstă, art. 34 alin. 1 privind securitatea socială, art. 52 privind întinderea și interpretarea drepturilor și principiilor, art. 53 privind nivelul de protecție din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, ale Directivei 86/378/CE a Consiliului din 24 iulie 1986 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în cadrul regimurilor profesionale de securitate socială și ale Directivei nr. 96/97/CE a Consiliului din 20 decembrie 1996 de modificare a Directivei 86/378/CEE privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbați și femei în cadrul regimurilor profesionale de securitate socială.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat, în esență, că „pensile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială”. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia”.

Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. [...] Conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind instituirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răstrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*”.

Cu același prilej, Curtea a statuat că „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «bun», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării”.

Analizând conformitatea prevederilor de lege criticate cu dispozițiile art. 53 din Constituție raportate la dreptul la pensie și dreptul la un nivel de trai decent, Curtea a constatat, prin prisma celor statuate mai sus, că „aceste dispoziții constituționale sunt lipsite de relevanță, întrucât dreptul la pensie vizează pensia obținută în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat.”

Prin Decizia nr. 44 din 24 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 9 martie 2012, Curtea Constituțională a reținut că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și din 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Munoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 58). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi

vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că scăderea cuantumul pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a cuantumul pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de cuantumul concret al salariului (sistem contributiv versus sistem retributiv); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63) — a se vedea, în același sens, și Hotărârea din 25 octombrie 2011, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Valkov și alții împotriva Bulgariei*, paragraful 97.

Curtea a mai constatat că eliminarea pensiilor de serviciu reglementată de Legea nr. 119/2010 nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de cvasimajoritatea personalului angajat în domeniul public care beneficia de astfel de pensii în egală măsură (spre deosebire de cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, precitată). Ajustarea dictată de principiul contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați ai statului, dar îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față, nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă.

Curtea Constituțională a mai reținut, prin Decizia nr. 1.038 din 5 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2013, că, prin Decizia din 7 februarie 2012, pronunțată în Cauza *Frimu și alții contra României*, ori Decizia din 15 mai 2012, pronunțată în Cauza *Abăluță și alții contra României*, paragrafele 13—20, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, deși art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție garantează plata prestațiilor sociale pentru persoanele care au achitat contribuții la bugetul asigurărilor sociale, acest lucru nu poate fi interpretat ca oferind dreptul la acordarea unei pensii într-un quantum determinat.

De asemenea, Curtea de la Strasbourg a amintit că statele părți la Convenție dispun de o marjă largă de apreciere pentru reglementarea politicii lor sociale. Astfel, dată fiind cunoașterea directă a propriei societăți și a nevoilor sale, autoritățile naționale sunt, în principiu, cel mai bine plasate pentru a alege mijloacele cele mai adecvate în atingerea scopului stabilirii unui echilibru între cheltuielile și veniturile publice, iar Curtea respectă alegerea lor, cu excepția cazului în care aceste mijloace se dovedesc în mod evident lipsite de un temei rezonabil.

În speță, Curtea a subliniat că reforma sistemelor de pensii a fost fundamentată pe motivele obiective invocate la adoptarea Legii nr. 119/2010, și anume contextul economic actual și corectarea inegalităților existente între diferitele sisteme de pensii.

În această privință, Curtea a constatat că diminuarea pensiilor reclamantilor a reprezentat o modalitate de a integra aceste pensii în sistemul general prevăzut de Legea nr. 263/2010 și a arătat că motivele invocate pentru adoptarea

acestei legi nu pot fi considerate drept nerezonabile sau disproporționate.

De asemenea, Curtea a reținut că reforma sistemului de pensii nu a avut un efect retroactiv și nu a adus atingere drepturilor la prestații sociale dobândite în temeiul contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, achitate în timpul anilor de serviciu, ci numai unei părți din pensie, care era susținută integral de la bugetul de stat și care reprezenta un avantaj de care reclamanții beneficiaseră mulțumită naturii profesiei lor.

În ceea ce privește diferența de tratament, în raport cu alte categorii de pensionari, Curtea a constatat că o diferență este discriminatorie, în sensul art. 14 din Convenție, în cazul în care nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă.

Curtea a reținut că faptul că alte categorii sociale se bucură în continuare de un mod de calcul favorabil al pensiilor lor ține, de asemenea, de marja de apreciere a statului.

Având în vedere aceste considerente, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că măsurile criticate de reclamanți nu i-au determinat pe aceștia să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul de

proprietate și nu au fost în mod nejustificat discriminați în raport cu alți pensionari.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cu privire la comparația făcută de autorul excepției între personalul diplomatic și consular, pe de-o parte, și magistrați și personalul Curții de Conturi, pe de altă parte, referitoare la pensiile de serviciu, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată, deoarece personalul diplomatic și consular nu are statut constituțional, în sensul celor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010 referitoare la pensiile de serviciu ale magistraților și prin Decizia nr. 297 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012, referitoare la pensiile de serviciu ale consilierilor de conturi.

Referitor la celelalte dispoziții invocate din Constituție și din acte internaționale, Curtea constată că acestea nu au legătură cu cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihail Montanu în Dosarul nr. 44.482/3/2010 (număr format vechi 3.123/2012) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 lit. d) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și ale art. 196 lit. c), d) și q) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 282

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Anton în Dosarul nr. 1.368/199/2012 al Judecătoriei Buhuși și

care constituie obiectul Dosarului nr. 63D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că, în realitate, autorul solicită modificarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.368/199/2012, **Judecătoria Buhuși a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Vasile Anton într-o cauză ce are ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că sancțiunea complementară prevăzută în cuprinsul textelor de lege criticate se aplică automat, fără a oferi agentului constatator posibilitatea de a cenzura această măsură, independent de sancțiunea principală a amenzii contravenționale.

De asemenea, autorul consideră că sancțiunea complementară suspendă dreptul de a conduce pentru toate categoriile prevăzute în permisul de conducere, afectând astfel mai multe drepturi, măsură discriminatorie prin comparație cu șoferii care au obținut o singură categorie, deci un singur drept.

Mai arată că prin reglementarea textelor de lege criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale și convenționale invocate, prin raportare la dreptul de a conduce al acestuia, drept ce ar trebui suprimat numai pentru categoria de autovehicul pentru care s-au încălcat regulile de circulație, iar nu și pentru celelalte drepturi de a conduce autovehicule.

Judecătoria Buhuși apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dreptul de a conduce este un drept unic, independent de categoriile și subcategoriile corespunzătoare tipurilor de vehicule pentru care a fost obținut.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 210/2007, nr. 287/2008 și nr. 331/2011.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege invocate de autorul excepției sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea regulilor cuprinse în ipoteza normelor criticate este pe deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit.

Respectarea regulilor de circulație rutieră constituie o obligație ce revine tuturor conducătorilor de vehicule, indiferent de categoria sau subcategoria de vehicule conduse. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 210/2007, nr. 287/2008 și nr. 1.314/2011.

De asemenea, consideră că, în realitate, critica autorului tinde la modificarea legii, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007, cu următorul cuprins:

— Art. 100 alin. (3): *„Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a II-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 30 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:*

a) *depășirea coloanelor de vehicule oprite la culoarea roșie a semaforului sau la trecerile la nivel cu calea ferată;*

b) *neacordarea priorității de trecere pietonilor angajați în traversarea regulamentară a drumului public prin locurile special amenajate și semnalizate, aflați pe sensul de deplasare a autovehiculului sau tramvaiului;*

c) *neacordarea priorității de trecere vehiculelor care au acest drept;*

d) *nerespectarea semnificației culorii roșii a semaforului;*

e) *nerespectarea regulilor privind depășirea;*

f) *nerespectarea semnalelor, indicațiilor și dispozițiilor polițistului rutier aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;*

g) *neprezentarea la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs un accident de circulație din care au rezultat numai pagube materiale, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 79 alin. (2).”;*

— Art. 101 alin. (3): *„Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni*

și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:

a) nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale;

b) nerespectarea interdicției temporare de circulație instituite pe un anumit segment de drum public;

c) nerespectarea regulilor de circulație la trecerea unei coloane oficiale sau intercalarea într-o astfel de coloană;

d) circulația pe sens opus, cu excepția cazurilor în care se efectuează regulamentar manevra de depășire.”;

— Art. 102 alin. (3): „**Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:**

a) conducerea sub influența băuturilor alcoolice, dacă fapta nu constituie, potrivit legii, infracțiune;

b) conducerea vehiculului cu defecțiuni grave la sistemul de frânare sau la mecanismul de direcție, constatate de poliția rutieră împreună cu specialiștii Registrului Auto Român;

c) neoprirea la trecerea la nivel cu calea ferată când barierele sau semibarierile sunt coborâte ori în curs de coborâre sau când semnalele cu lumini roșii și/sau sonore sunt în funcțiune;

d) abrogat;

e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, art. 15 alin. (1) privind universalitatea legii și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Anton în Dosarul nr. 1.368/199/2012 al Judecătorei Buhuși.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buhuși și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

De asemenea, apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 6 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 100 alin. (3) și art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind modul de sancționare a unor contravenții nu au legătură cu faptele autorului excepției, care a fost sancționat pentru depășirea vitezei legale și pentru nerespectarea obligației de a avea asupra sa documentele prevăzute de legea în vigoare. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevăd că excepția de neconstituționalitate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei, critica privind constituționalitatea dispozițiilor art. 100 alin. (3) și art. 101 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este inadmisibilă.

Referitor la dispozițiile art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea reține că autorul excepției solicită modificarea acestora, în sensul aplicării sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce numai pentru categoria de autovehicul pentru care s-au încălcat regulile de circulație. Acest fapt excedează însă competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

De altfel, întreaga critică a autorului excepției este raportată la dreptul de a conduce al acestuia, drept ce nu este prevăzut ca atare în Constituția României, or, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sunt neconstituționale prevederile actelor prevăzute la alin. (1), care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 301

din 13 iunie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (11)—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (11)—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioan Oarșă în Dosarul nr. 4.447/30/2012 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 60D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 142D/2013 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, excepție ridicată de Livia Oarșă în Dosarul nr. 4.445/30/2012 al Tribunalului Timiș — Secția I civilă.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 142D/2013 la Dosarul nr. 60D/2013.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 142D/2013 la Dosarul nr. 60D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că soluțiile pronunțate de instanțele de judecată, referitoare la cererile formulate, nu constituie un arbitraj cu caracter politic, ci sunt rezultatul unui silogism judiciar a cărui concluzie rezultă din analiza temeiurilor cuprinse atât în hotărârea de condamnare, cât și în art. 1 alin. (3) din Legea nr. 221/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2013 și Decizia civilă nr. 201 din 12 februarie 2013, pronunțate în dosarele nr. 4.447/30/2012 și nr. 4.445/30/2012/a1, **Tribunalul Timiș — Secția I civilă și Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (11)—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ioan Oarșă și Livia Oarșă în fața Tribunalului Timiș — Secția I civilă, în cauze având ca obiect acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Excepția ridicată de Livia Oarșă a fost respinsă ca inadmisibilă de către Tribunalul Timiș — Secția I civilă, prin Încheierea de ședință din data de 14 decembrie 2012, încheiere împotriva căreia a fost declarat recurs în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992. Prin Decizia civilă nr. 201 din 12 februarie 2013, Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă a admis recursul și a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (11)—(5) din Legea nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate aduc atingere textelor constituționale invocate, deoarece reglementează o procedură contencioasă, precum și un arbitraj cu caracter politic, realizat de instanțele de judecată, de natură să aducă atingere independenței judecătorilor, încălcându-se astfel regimul incompatibilităților pe care legea le prevede pentru aceștia.

Tribunalul Timiș — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța nu săvârșește prin aprecierea și verificarea la care o obligă art. 1 alin. (4) din Legea nr. 221/2009 un act politic din moment ce caracterul politic al unei fapte este deja instituit prin lege, în spețele supuse judecății realizându-se o transpunere a datelor de speță la prevederile legale. Constatarea scopului prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 reprezintă rezultatul aprecierii probatoriului administrat, instanța doar constatând caracterul politic, și nu caracterizându-l ori definindu-l ca atare.

Curtea de Apel Timișoara — Secția I civilă apreciază că inexistența interesului procesual al părții în ridicarea excepției de neconstituționalitate nu se regăsește între cauzele de inadmisibilitate ce pot fi reținute de instanța de judecată, potrivit art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992, astfel încât aceasta nu poate fi constatată decât de către Curtea Constituțională.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece instanțele de judecată nu sunt chemate să aprecieze discreționar asupra caracterului politic al măsurilor administrative și condamnărilor penale avute în vedere de Legea nr. 221/2009 și nici nu exprimă o opinie politică prin hotărârile pronunțate, ci doar constată dacă într-un caz concret fapta pentru care a intervenit măsura administrativă sau condamnarea a urmărit sau nu scopurile enumerate expres și limitativ de către legiuitor.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, întrucât competența și procedura de soluționare de către autoritatea judecătorească, reglementate prin Legea nr. 221/2009, nu conduc automat la considerarea activității instanței de judecată ca fiind politizată, și, prin urmare, nu sunt de natură să aducă atingere independenței justiției. Instanța este liberă să aprecieze asupra incidenței prevederilor Legii nr. 221/2009, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, fără ca activitatea de înfăptuire a actului de justiție să fie influențată în vreun fel, principiul separației puterilor în stat fiind pe deplin respectat. Prin urmare, constatarea caracterului politic al condamnărilor prevăzute la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 221/2009 reflectă rezultatul aprecierii probelor administrate, instanța de judecată caracterizându-l ca atare. În plus, hotărârile instanțelor de judecată sunt pronunțate în cadrul jurisdicției specifice activității judecătorești, iar textele de lege criticate nu exclud accesul liber la justiție, ci reglementează, în realitate, o măsură reparatorie și regimul juridic al acesteia. Aceste hotărâri pot fi atacate în justiție de către cei interesați, în condițiile prevăzute de lege. Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, precum și art. 129, care prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Prin urmare, textele de lege criticate reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează prevederile art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (1)¹—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (4): „*Caracterul politic al condamnărilor prevăzute la alin. (3) se constată de instanța judecătorească, în condițiile prevăzute la art. 4.*”;

— Art. 4: „(1) *Persoanele condamnate penal în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru alte fapte decât cele prevăzute la art. 1 alin. (2) pot solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al condamnării lor, potrivit art. 1 alin. (3). Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei,*

de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.

(2) *Persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora. Prevederile art. 1 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*

(3) *Instanța de judecată este obligată să ia toate măsurile pentru obținerea sau, după caz, reconstituirea dosarului în care a fost pronunțată hotărârea de condamnare, inclusiv prin solicitarea punctului de vedere al Asociației Foștilor Deținuți Politici din România.*

(4) *Cererea este imprescriptibilă, fiind scutită de taxă de timbru, iar competența de soluționare aparține tribunalului, secția civilă, în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată. Cererea se judecă în contradictoriu cu statul, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.*

(5) *Judecarea acestor cereri se face cu participarea obligatorie a procurorului.*

(6) *Hotărârea pronunțată potrivit alin. (4) este supusă recursului, care este de competența curții de apel.”;*

— Art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (1)¹—(5): „(1) *Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]*

b) *acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;*

c) *repunerea în drepturi, în cazul în care prin hotărârea judecătorească de condamnare s-a dispus decăderea din drepturi sau degradarea militară.*

(1) *La stabilirea cuantumului despăgubirilor prevăzute la alin. (1), instanța judecătorească va lua în considerare, fără a se limita la acestea, durata pedepsei privative de libertate, perioada de timp scursă de la condamnare și consecințele negative produse în plan fizic, psihic și social, precum și măsurile reparatorii deja acordate în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Hotărârile judecătorești pronunțate în temeiul prevederilor alin. (1) lit. a) și b) sunt supuse recursului, care este de competența curții de apel, și sunt puse în executare de Ministerul Finanțelor Publice, prin direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului București.*

(3) *Cererile prevăzute la alin. (1) sunt scutite de taxă de timbru.*

(4) *Prezenta lege se aplică și persoanelor cărora le-au fost recunoscute drepturile prevăzute de Decretul-lege nr. 118/1990,*

republicat, cu modificările și completările ulterioare, persoanelor cărora li s-a recunoscut calitatea de luptător în rezistența anticomunistă, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care se încadrează în prevederile art. 1, 3 și 4, precum și persoanelor care au fost condamnate prin hotărâri judecătorești pentru săvârșirea de infracțiuni la care face referire prezenta lege și care au obținut desființarea, anularea sau casarea hotărârilor de condamnare, ca urmare a exercitării căilor extraordinare de atac, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu condiția să nu fi beneficiat de drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) sau c).

(5) Acordarea de despăgubiri în condițiile prevăzute la alin. (1) lit. b) atrage încetarea de drept a procedurilor de soluționare a notificărilor depuse potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.”

Curtea observă că prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost declarate neconstituționale prin deciziile nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010.

Autorul excepției susține că aceste texte de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) privind caracterul statului român, principiul separației puterilor în stat și al supremației Constituției și legilor; art. 2 alin. (2) referitor la exercitarea suveranității; art. 8 alin. (2) privind constituirea și rolul partidelor politice; art. 9 referitor la constituirea și rolul sindicatelor; art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern; art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului; art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție; art. 40 alin. (3) referitor la incompatibilitățile anumitor profesii cu calitatea de membru al unui partid politic; art. 44 alin. (1), (2), (4) și (6) privind garantarea dreptului de proprietate privată și a creanțelor asupra statului, interzicerea naționalizării sau a oricăror alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri, bazezate pe criterii discriminatorii; art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți; art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor; art. 125 alin. (3) privind incompatibilitățile funcției de judecător; art. 126 alin. (5) teza întâi referitor la interzicerea înființării instanțelor extraordinare; art. 144 și art. 145 referitoare la incompatibilitățile, independența și inamovibilitatea judecătorilor Curții Constituționale, precum și art. 148 alin. (2) și (4) privind aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că textele de lege criticate sunt cuprinse în Legea nr. 221/2009, act normativ adoptat de Parlament, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, pe care instanțele de judecată îl interpretează și aplică potrivit competențelor acestora stabilite prin art. 124 alin. (1) și art. 126 alin. (3) din Constituție.

Astfel, Curtea observă că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 221/2009, „constituie condamnare cu caracter politic orice condamnare dispusă printr-o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, pentru fapte săvârșite înainte de data de 6 martie 1945 sau după această dată și care au avut drept scop împotrivirea față de regimul totalitar instaurat la data de 6 martie 1945”. Pornind de la aceste prevederi instanțele trebuie să constate caracterul politic al condamnărilor prevăzute de art. 1 alin. (3) potrivit căruia constituie condamnare cu caracter politic și condamnarea pronunțată în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 pentru orice alte fapte prevăzute de legea penală dacă prin săvârșirea acestora s-a urmărit unul dintre scopurile prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999.

Mai mult, Curtea observă că, potrivit art. 3 coroborat cu art. 4 alin. (2) din Legea nr. 221/2009, constituie măsuri administrative cu caracter politic orice măsuri luate de organele fostei miliții sau securități având ca obiect dislocarea și stabilirea de domiciliu obligatoriu, internarea în unități și colonii de muncă, stabilirea de loc de muncă obligatoriu și că persoanele care au făcut obiectul unor măsuri administrative, altele decât cele prevăzute expres la art. 3, pot, de asemenea, solicita instanței de judecată să constate caracterul politic al acestora.

Or, pentru a respecta obligațiile pe care le au, potrivit Legii nr. 221/2009, instanțele de judecată trebuie, atunci când este necesar, să verifice situația de fapt a celor ce adresează o cerere întemeiată pe prevederile Legii nr. 221/2009, administrând în acest sens probele necesare.

Așa fiind, Curtea reține că activitatea de interpretare și aplicare a unei legi adoptate de Parlament, precum și administrarea probelor care să ducă la soluționarea procesului nu au semnificația unui „arbitraj cu caracter politic” realizat de către instanțele judecătorești, ci a înlăturării actului de justiție, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea textelor constituționale invocate, reglementările criticate fiind în deplin acord cu principiul înlăturării justiției, în mod unic, imparțial și egal, de către judecători independenți, astfel cum prevede art. 124 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Oarșă și Livia Oarșă în dosarele nr. 4.447/30/2012 și nr. 4.445/30/2012 ale Tribunalului Timiș — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 4 și art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și alin. (11)—(5) din Legea nr. 221/2009 privind condamnărilor cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția I civilă și Curții de Apel Timișoara — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330

din 25 iunie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) și (3)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Fabian Niculae — magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 13 iunie 2013 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială Samismod — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 23/102/2012 al Tribunalului Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 181D/2013.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 iunie 2013, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 25 iunie 2013, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 23/102/2012, **Tribunalul Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială Samismod — S.R.L. din Târgu Mureș într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva unor decizii de impunere din oficiu ale Direcției Generale a Finanțelor Publice Mureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât stabilesc obligații fiscale determinate în baza unei situații anterioare propriei sale intrări în vigoare, aplicându-se, astfel, retroactiv.

Tribunalul Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În opinia instanței, în cazul de față se pune o problemă de aplicare a legii, și nu una de constituționalitate. De asemenea, nu se poate pune problema retroactivității legii, deoarece impozitul este stabilit numai pentru perioada de după intrarea în vigoare a ordonanței, și nu retroactiv, pentru perioada anterioară.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale. În realitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt cele ale art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 14 aprilie 2009, dispoziții ce au următoarea redactare: „(2) *Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c)–e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.*

(3) *Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:*

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
0—52.000	2.200
52.001—215.000	4.300
215.001—430.000	6.500
430.001—4.300.000	8.600
4.300.001—21.500.000	11.000
21.500.001—129.000.000	22.000
Peste 129.000.001	43.000”

Se observă că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669

din 30 septembrie 2010. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor legale criticate.

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

În dosarul în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Societatea Comercială Samismod — S.R.L. din Târgu Mureș nu își îndeplinește la termen obligația de declarare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume prevăzute de lege, pentru perioada 1 mai 2009—30 septembrie 2010. Administrația Finanțelor Publice Mureș a emis, pe baza prevederilor art. 83 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, mai multe decizii de impunere din oficiu. Dispozițiile legale menționate aveau la acel moment următoarea redactare: „*Nedepunerea declarației fiscale dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat. Stabilirea din oficiu a obligațiilor fiscale nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înștiințarea contribuabilului privind depășirea termenului legal de depunere a declarației fiscale. În cazul contribuabililor care au obligația declarării bunurilor sau veniturilor impozabile, stabilirea din oficiu a obligației fiscale se face prin estimarea bazei de impunere, potrivit art. 67. Impunerea din oficiu nu se face în cazul contribuabililor inactivi sau al celor din evidența specială, atât timp cât se găsesc în această situație.*”

Art. 34 alin. (1) din Codul fiscal stabilea pentru perioada de referință în sarcina contribuabilului obligația de a declara și plăti impozitul pe profit trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare trimestrului pentru care se calculează impozitul, cu excepția cazului în care legea prevedea altfel.

Potrivit art. 67 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, organul fiscal stabilește baza de impunere și obligația de plată aferentă printr-o estimare rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă sau mijloc de probă, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă. Or, estimarea bazei de impunere, într-o asemenea situație, se face prin raportare la o perioadă anterioară.

Potrivit punctului 11⁵ din Titlul II — „Impozitul pe profit” din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din

6 februarie 2004, astfel cum au fost completate prin Hotărârea Guvernului nr. 488/2009 pentru completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, „*Prevederile art. 18 alin. (2) din Codul fiscal nu se aplică societăților în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului, conform prevederilor art. 237 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În situația în care contribuabilii intră în inactivitate temporară în cursul anului, prevederile art. 18 alin. (2) se aplică pentru perioada cuprinsă între începutul anului și data când societatea înregistrează la oficiul registrului comerțului cererea de înscriere de mențiuni. Dacă perioada de inactivitate temporară încetează în cursul anului, contribuabilii aplică prevederile art. 18 alin. (2) de la data încetării inactivității temporare, corespunzător cu perioada din an rămasă până la 31 decembrie.*”

Așadar, societatea comercială respectivă nu era în stare de inactivitate, astfel încât prevederile legale criticate i s-au aplicat.

Autoarea critică însă modul în care era calculat impozitul datorat, potrivit art. 18 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, adică faptul că legiuitorul se raportează la data de 31 decembrie a anului precedent, an în care respectiva societate comercială a declarat și plătit impozite.

Curtea constată că legiuitorul nu a adoptat prevederi legale cu aplicare retroactivă, ci doar a luat în considerare profitul realizat de respectiva societate comercială în anul precedent, ca un element obiectiv de estimare în calculul taxelor și impozitelor datorate statului. De altfel, cu privire la dispozițiile art. 18 alin. (3) din Codul fiscal, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 850 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2011, și Decizia nr. 991 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 13 septembrie 2011, statuând că aceste prevederi iau în considerare veniturile totale anuale care se încadrează între anumite marje și doar aplicarea impozitării urmează să se facă cu 1 mai 2009, respectiv de la o dată ulterioară publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009.

În condițiile în care o societate comercială nu își îndeplinește obligațiile legale de declarare și plată a taxelor și impozitelor și nici nu înregistrează la organele competente starea sa de inactivitate, opțiunea legiuitorului este justificată, atât pentru estimarea bazei de impozitare, cât și în scopul combaterii evaziunii fiscale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială Samismod — S.R.L. din Târgu Mureș în Dosarul nr. 23/102/2012 al Tribunalului Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ORDONAŢE ŞI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAŢĂ

pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare privitoare la Institutul European din România

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 182/2013 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanţe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanţă.

Articol unic. — Alineatul (1) al articolului 14 din Ordonanţa Guvernului nr. 15/1998 privind Institutul European din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, aprobată cu modificări prin Legea nr. 207/1998, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Numărul de posturi al Institutului European din România este prevăzut în hotărârea Guvernului privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Afacerilor Externe.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Titus Corlăţean

p. Viceprim-ministru, ministrul

dezvoltării regionale

şi administraţiei publice,

Shhaideh Sevil,

secretar de stat

Viceprim-ministru,

ministrul finanţelor publice,

Daniel Chiţoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei,
protecţiei sociale şi persoanelor

vârstnice,

Mariana Câmpeanu

Bucureşti, 30 iulie 2013.

Nr. 19.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 43/2013
privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 43/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Fondurilor Europene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 19 februarie 2013, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Ministerul Fondurilor Europene se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, cu sediul în municipiul București, bd. Mircea Vodă nr. 44, sectorul 3. Ministerul Fondurilor Europene își poate desfășura activitatea și în alte sedii deținute sau utilizate în condițiile legii.”

2. La articolul 3, după litera q) se introduce o nouă literă, litera r), cu următorul cuprins:

„r) îndeplinește, în condițiile legii, atribuțiile de comunicare și informare în domeniul instrumentelor structurale.”

3. La articolul 6, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Structura organizatorică a Ministerului Fondurilor Europene este prezentată în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Prin ordin al ministrului

fondurilor europene se pot organiza servicii, birouri, compartimente și colective temporare, în condițiile legii, fără a fi modificată anexa la prezenta hotărâre.”

4. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Numărul maxim de posturi pentru Ministerul Fondurilor Europene este de 291, inclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

5. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — (1) Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

(2) Aplicarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se realizează în termen de maximum 50 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici

p. Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

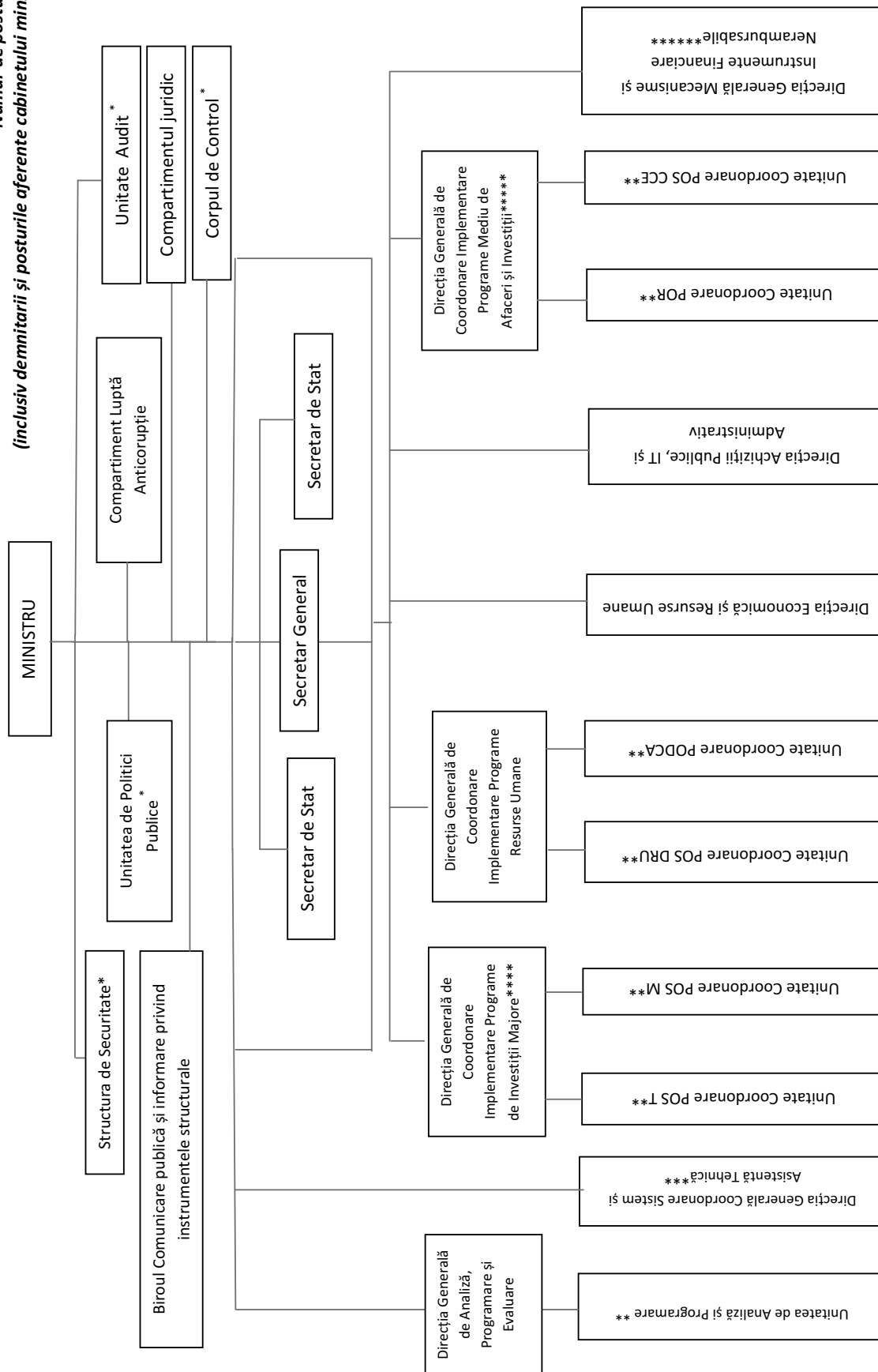
Viceprim-ministru,
ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Mariana Câmpeanu

Structura organizatorică a Ministerului Fondurilor Europene

Număr de posturi = 291
(inclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului)

*Se organizează și funcționează la nivel de compartiment.

**Se organizează și funcționează la nivel de direcție.

*** Îndeplinește și funcția de Autoritate de Management pentru Programul Operațional Asistență Tehnică.

**** Are ca obiect de activitate gestionarea instrumentului de preaderare ISPA.

*****Inclusiv Programele de Cooperare Teritorială Europeană.

***** Are ca obiect de activitate gestionarea instrumentului de preaderare (PHARE), instrumentul financiar provizoriu Facilitatea de tranziție, Mecanismul financiar al Spațiului Economic European pentru perioadele 2004–2009 și 2009–2014, Programul de cooperare norvegian pentru creșterea economică și dezvoltare durabilă 2004 – 2009, Mecanismul Financiar Norvegian pentru perioada 2009–2014, Facilitatea Schengen, Programul de Cooperare Elvețiano-Român și Fondul Frontierelor Externe și include și funcția de autoritate de plată pentru Facilitatea Schengen, Programul de Cooperare Elvețiano-Român și Fondul Frontierelor Externe.

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

pentru numirea domnului Romeo-Florin Nicolae în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care coordonează Direcția generală antifraudă fiscală

Având în vedere propunerea formulată de viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice, prin Adresa nr. 96.490 din 1 august 2013,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și al art. 16 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Romeo-Florin Nicolae se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care coordonează Direcția generală antifraudă fiscală.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea Deciziei prim-ministrului nr. 246/2013 privind numirea domnului Romeo-Florin Nicolae în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care conduce Autoritatea Națională a Vămilelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 18 iunie 2013.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 1 august 2013.
Nr. 343.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

